

Sygn. akt VI ACa 1379/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Urszula Wiercińska

Sędzia SA – Mariusz Łodko

Sędzia SO del. – Magdalena Majewska (spr.)

Protokolant: – sekretarz sądowy Paulina Czajka

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2017 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa T. D.

przeciwko M. B.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 24 maja 2016 r.

sygn. akt XXV C 1335/14

I. *prostuje oczywistą niedokładność w komparycji zaskarżonego wyroku dodając po sformułowaniu „przeciwko M. B.” następujące słowa: „ o zapłatę”;*

II. *oddala apelację;*

III. *zasądza od M. B. na rzecz T. D. kwotę 5 400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.*

Sygn. akt VI ACa 1379/16

UZASADNIENIE

Powód T. D. pozwem z 19 sierpnia 2014 r. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i nakazanie w nim pozwanemu M. B. by zapłacił na rzecz powoda kwotę 51.912,48 USD wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25 lipca 2012 r. do dnia zapłaty. Wniósł także o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W dniu 28 sierpnia 2014 r. Sąd Okręgowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, pod sygn. akt XXV Nc 348/14, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty, pozwany M. B. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pismem z 17 grudnia 2014 r., złożonym na rozprawie, M. B. wniósł pozew wzajemny o zasądzenie od T. D. kwoty 36.857,60 USD z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

T. D. w piśmie z 10 lutego 2015 r. (data prezentaty) wniósł o oddalenie powództwa wzajemnego, jako całkowicie bezzasadnego.

W piśmie z 14 grudnia 2015 r. (data prezentaty) M. B. wniósł o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego R. N.. Sąd oddalił powyższy wniosek postanowieniem z 11 stycznia 2016 r.

Wyrokiem z dnia 24 maja 2016 r. Sąd Okręgowy zasądził od M. B. na rzecz T. D. kwotę 51.912,48 USD z ustawowymi odsetkami od dnia 25 lipca 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 8078 zł. tytułem kosztów sądowych i 3617 zł. tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Oddalił powództwo wzajemne M. B. przeciwko T. D. o zapłatę.

W uzasadnieniu swojego orzeczenia Sąd Okręgowy wskazał, że powód T. D. i pozwany M. B. poznali się za pośrednictwem R. N.. Postanowili założyć spółkę o roboczej nazwie Spółka (...). Pozwany miał wnieść do spółki aportem nieruchomości lokalową położoną w M. przy ul. (...). Z kolei powód miał nabyć udziały w zakładanej spółce.

T. D. przekazał M. B. w czterech transzach łącznie 139.826,48 USD i 58.700 zł.

Dwa przelewy powód wykonał osobiście ze swojego rachunku bankowego. W dniu 23 grudnia 2009 r. wpłacił kwotę 61.055,64 USD, a 04 stycznia 2010 r. kwotę 20.000,00 zł.

R. N. wpłacił pozwanemu 23 grudnia 2009 r. w imieniu powoda sumę 78.770,84 USD. W tytule przelewu wpisał w j. angielskim (this pmnt is on behalf T. D. for purchase of interests in kajka company), że wpłata jest dokonana w imieniu T. D. na zakup udziałów w spółce (...). Zrealizował on tym samym swoje zobowiązanie do zapłaty wobec powoda, wynikające z umowy pożyczki zawartej 10 września 2007 r..

Natomiast kwotę 38.700,00 zł w imieniu i na rachunek powoda, jako zapłatę za akcje, wpłacił 04 stycznia 2010 r jego brat M. D..

Ostatecznie jednak powód nie nabył udziałów w żadnej spółce.

Pozwany zwrócił powodowi łącznie 87.913,24 USD i 58.700,00 zł. Ostatniego przelewu środków pozwany dokonał 24 lipca 2012 r.

T. D. pismem z 24 czerwca 2014 r. wezwał M. B. do zapłaty pozostałej kwoty tj. 51.913,00 USD. W odpowiedzi na ww. pismo, powód został wezwany do zaprzestania nakłaniania M. B. do niekorzystnego rozporządzenia majątkiem w postaci bezpodstawnej zapłaty żądanej.

Do dnia wniesienia pozwu nie została zwrócona powodowi suma 51.912,48 USD.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie zgromadzonych w aktach sprawy dowodów w postaci dokumentów, których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron i Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności.

Sąd I instancji uznał zeznania świadków R. N. i C. T. za spójne i logiczne. Podobnie zdaniem Sądu - zeznania powoda T. D. korelują z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, wobec czego Sąd nadał zeznaniom tych osób walor wiarygodności.

Budziły wątpliwości Sądu zeznania pozwanego M. B., które uznał za mało wiarygodne w zakresie np. twierdzenia, że pozwany nie pamięta jaką kwotę wpłacał powodowi, ile nadpłacił oraz, że od początku był tej nadpłaty świadomy.

Twierdzenie, że pozwany otrzymał wpłatę od R. N. w jego własnym imieniu Sąd uznał za sprzeczne z zeznaniami świadka R. N.. Sąd nie dał także wiary zeznaniom świadka A. B. (1) - ojca pozwanego w zakresie, w jakim twierdził on, że pozwany spłacił w całości powoda, a pozostałą część był powodowi winien R. N.. Jego słowa, że powód i R. N. podejmowali szereg działań na niekorzyść pozwanego zdaniem Sądu Okręgowego nie znalazły żadnego potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, a poza tym świadek ten powoływał się na informacje uzyskane od pozwanego, twierdził też, że wielu faktów nie pamięta, lub nie zna. Natomiast zeznania świadka A. B. (2) wg. Sądu, nie wniosły nic nowego do sprawy. Świadek stwierdziła, że wszystkie sprawy załatwiał jej mąż, a ona sama nie chce pamiętać o szczegółach sprawy.

Sąd oddalił wnioski dowodowe składane przez stronę pozwaną na rozprawie 18 maja 2016 r. wskazując, że pozwany mógł wystąpić z tymi wnioskami już w dacie wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, lub wraz z pozwem wzajemnym, czego nie uczynił. W ocenie Sądu nie zaszyły okoliczności uniemożliwiające wcześniejsze złożenie tych wniosków dowodowych. Również wniosek dowodowy z postaci wydruku e-maili Sąd I instancji uznał, w trybie art. 217 § 2 k.p.c., za spóźniony. Poza tym Sąd uznał, że przeprowadzenie dowodów z kolejnych wyciągów i operacji bankowych powoda nie wniesie nic nowego do ustaleń faktycznych sprawy.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Okręgowy zważył, że w przedmiotowej sprawie T. D. dochodził od M. B. zapłaty kwoty 51.912,48 USD z tytułu niezwróconych środków przekazanych pozwanemu na inwestycję, która ostatecznie nie doszła do skutku. Natomiast pozwany, w toku procesu, wniósł pozew wzajemny żądając od T. D. zapłaty kwoty 36.857,60 USD jako poczynionej na rzecz powoda (pozwanego wzajemnego) nienależnej nadpłaty. Strony nie zgadzały się przede wszystkim co do podstawy i celu w jakim został dokonany przelew kwoty 78.770,84 USD od R. N. na rachunek M. B..

Sąd wskazał, że podstawą prawną roszczenia T. D. jest art. 405 k.c. stanowiący, że kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Mocą art. 410 § 1 k.c. przepis ten stosuje się w szczególności do świadczenia nienależnego.

Świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia (art. 410 § 2 k.c.).

Zatem przesłanki roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia stanowią: wzbogacenie pozwanego i odpowiadające mu zubożenie strony powodowej oraz brak podstawy prawnej do takiego przesunięcia majątkowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 20 września 2013 r. sygn. akt I ACa 826/13, Legalis nr 1157636). Dodatkowo, w doktrynie dominuje pogląd, iż bezpodstawne wzbogacenie zawsze musi przybrać postać określonego „zysku” dla wzbogaconego, który da się obliczyć w pieniądzu. (P. Księżak, Bezpodstawne wzbogacenie, s. 61).

Zgodnie z dominującym stanowiskiem, na powodzie spoczywa ciężar dowodu w zakresie jego zubożenia, wzbogacenia pozwanego i związku między zubożeniem a wzbogaceniem. Natomiast na pozwanym ciąży dowód tego, że uzyskane przez niego wzbogacenie miało swoją podstawę prawną (A. Ohanowicz, Niesłuszne wzbogacenie, s. 376, E. Łętowska, Bezpodstawne wzbogacenie, s. 153).

Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, że T. D. udowodnił, iż wpłacił M. B. łącznie 139.826,48 USD i 58.700 zł na zakup udziałów w planowanym wspólnie przedsięwzięciu w postaci spółki (...). Wbrew stanowisku strony pozwanej, nie wzbudza wątpliwości Sądu okoliczność, że R. N. dokonał 23 grudnia 2009 r. wpłaty 78.770,84 USD na konto pozwanego w imieniu T. D. w ramach zakupu udziałów w spółce. Fakt ten wynika z treści dokonanego przelewu. Tytuł przelewu wpisany w języku angielskim nie zawiera, co prawda, słowa behalf (w imieniu), ale z pozostałej treści jednoznacznie wynika intencja dokonującego wpłaty. Poza tym, użycie słowa dehalg, które nie występuje w ogóle w języku angielskim, potwierdza, iż doszło do pomyłki pisarskiej w tytule przelewu, co nie może stanowić podstawy do kwestionowania znaczenia treści tytułu przelewu.

Na potwierdzenie powyższych ustaleń Sąd Okręgowy przywołał zeznania świadka R. N., który wskazał, że dokonana przez niego wpłata na konto pozwanego, stanowiła po jego stronie zwrot długu, jaki posiadał wobec T. D. z tytułu łączącej ich umowy pożyczki.

W ocenie Sądu tytuł przelewu, zeznania świadka R. N. oraz załączona do akt umowa pożyczki w sposób jednoznaczny dowodzą, że kwota 78.770,84 USD została wpłacona przez pana N. w imieniu powoda na zakup udziałów w spółce (...).

T. D. dokonując, zarówno bezpośrednio, jak i przez pośredników, wpłat na rachunek pozwanego pozostawał w przekonaniu, że spełnienie świadczenia spowoduje osiągnięcie zamierzonego celu, to jest zawiązanie spółki (...), w której będzie on jednym ze współników. Zamiar ten nie został jednak zrealizowany. Zatem spełniona została jedna z przesłanek wymienionych w art. 410 § 2 k.c. to jest - zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty. W związku z tym świadczenie powoda na rzecz pozwanego stało się nienależne, a jednocześnie po stronie M. B. doszło do bezpodstawnego wzbogacenia. Sąd Okręgowy podkreślił, że nie ma racji pozwany uważając, że nie doszło do efektywnego uszczerbku w majątku powoda, gdyż nie ulega wątpliwości, że po stronie T. D. doszło do zubożenia w postaci zmniejszenia aktywów na rzecz pozwanego.

Bezspornym jest, wg. Sądu I instancji, że M. B., wskutek wycofania się przez powoda z planowanego wspólnie przedsięwzięcia, zwrócił mu kwotę 87.913,24 USD i 58.700,00 zł. Zatem do zapłaty pozostało 51.913,00 USD.

M. B., pomimo kierowanego do niego wezwania, nie zwrócił powodowi ww. kwoty. W związku z tym po stronie T. D. pozostało roszczenie o zwrot wpłaconych środków finansowych na podstawie art. 405 k.c. w związku z art. 410 § 2 k.c., którego dochodził w niniejszym postępowaniu i które Sąd uwzględnił w całości.

Odsetki od zasądzonej kwoty Sąd ustalił od 25 lipca 2012 r. albowiem w myśl art. 481 § 1 k.c. roszczenie o odsetki powstaje od chwili opóźnienia i obejmuje okres aż do momentu, gdy dłużnik spełni świadczenie pieniężne. Zatem każdy następny dzień opóźnienia powoduje wymagalność roszczenia o odsetki za okres poprzedzający tę datę. Sąd przywołuje pogląd, iż wymagalność roszczenia o zwrot korzyści powstaje od chwili uzyskania wzbogacenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 28 marca 2014 r., sygn. akt I ACa 25/2014, Legalis nr 831564). M. B. dokonał na rzecz T. D. ostatniej spłaty 24 lipca 2012 r. W związku z tym Sąd uznał, że pozostała do zapłaty kwota stała się wymagalna z dniem 25 lipca 2012r.

Zasądzając odsetki Sąd uwzględnił zmianę w zakresie określenia wysokości odsetek wprowadzoną z dniem 01 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy oddalił powództwo wzajemne wniesione przez M. B., albowiem materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy wskazuje na to, iż nie doszło do niesłusznej nadpłaty od pozwanego (powoda wzajemnego) na rachunek powoda (pozwanego wzajemnego).

Apelację od tego wyroku wywiódł pozwany, zaskarżając go w części, tj. co do pkt. 1 w zakresie, w jakim Sąd I instancji zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 51.912,48 USD wraz z odsetkami ustawowymi oraz co do pkt. 2 w zakresie, w jakim Sąd I instancji zasądził od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu.

Apelujący zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) naruszenie art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. polegające na przyjęciu, że powód udowodnił swoje roszczenie przysługujące od pozwanego, podczas gdy między stronami nie została zawarta jakakolwiek pisemna umowa, jedynymi dokumentami wskazującymi fakt przekazania jakichkolwiek kwot pieniężnych stanowią bankowe potwierdzenia przelewów, z których nie wynika na jaki cel zostały przeznaczone poszczególne kwoty, jak również nie wszystkie przelewy pochodziły z rachunku powoda, a jedynym dowodem mającym świadczyć, że powód przekazał pozwanemu kwotę 78.770,84 USD były zeznania R. N., który zeznawał sprzecznie z treścią prowadzonej z powodem i pozwanym korespondencji i miał interes w niekorzystnym dla pozwanego rozstrzygnięciu, co skutkowałoby sądowym potwierdzeniem braku odpowiedzialności R. N. wobec powoda, które byłoby objęte wszelkimi skutkami płynącymi z

prawomocnego orzeczenia sądowego - co w rezultacie skutkowało wydaniem wyroku zasadzającego w sytuacji, gdy powód nie udowodnił wysokości oraz zasadności swojego roszczenia;

2) naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 217 § 2 k.p.c. przez oddalenie wniosku dowodowego pozwanego w postaci wiadomości e-mail z dnia 24 września 2012r. i błędne uznanie, że wniosek ten był sprekludowany, podczas gdy treść wiadomości e-mail była krótka i nie wymagała znacznej ilości czasu do zapoznania się z jej treścią, a zarówno powód jak i pozwany byli obecni na sali rozpraw, wobec czego było możliwe odniesienie się do jej treści, a zatem dopuszczenie tego dowodu nie spowodowałoby zwłoki w rozpoznaniu sprawy, jak również konieczność jego powołania wyniknęła z treści zeznań powoda, więc spełnione zostały przesłanki jego dopuszczenia; dowód ten miał istotne znaczenie dla rozpoznania sprawy i wpłynąłby na treść wyroku, bowiem z jego zawartości wynika, że roszczenie powoda wobec pozwanego zostało w całości zaspokojone, a pozostała kwota obciążała R. N.;

3) naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i brak uwzględnienia przy rozpoznaniu sprawy treści korespondencji elektronicznej, tj. wiadomości e-mail z 13 października 2011 r., 22 listopada 2011 r., 31 lipca 2012 r., które miały istotne znaczenie dla rozpoznania niniejszej sprawy i miały wpływ na jej rozstrzygnięcie, bowiem z treści tych wiadomości jednoznacznie wynika, że pozwany uregulował całość ewentualnych płatności wobec powoda, a pozostała część obciążała R. N.;

4) naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i przyznaniu wiarygodności zeznaniom R. N., podczas gdy zeznania te stały w sprzeczności z treścią korespondencji adresowanej przez R. N. do pozwanego oraz powoda, jak również w związku z faktem, że R. N. posiadał interes w uzyskaniu negatywnego dla pozwanego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, które w rezultacie skutkowałoby sądowym potwierdzeniem braku odpowiedzialności R. N. wobec powoda i byłoby objęte wszelkimi korzystnymi dla niego skutkami płynącymi z prawomocnego orzeczenia sądowego - co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, bowiem zeznania te stanowiły faktycznie jedyną podstawę uznania, że powód posiadał wobec pozwanego niezaspokojoną wierzytelność, jak również, że kwota 8.770,84 USD wpłacona na konto pozwanego przez R. N. była faktycznie kwotą pochodzącą od powoda;

5) naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i nieprzyznaniu wiarygodności zeznaniom pozwanego, podczas gdy zeznania te korespondują z przedłożoną do akt sprawy korespondencją elektroniczną (tj. wiadomościami e-mail z 13 października 2011 r., 22 listopada 2011 r., 31 lipca 2012 r.), są spójne, logiczne i znajdują odzwierciedlenie w okolicznościach sprawy - co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, bowiem prowadziło do uznania, że Powód wykazał istnienie i wysokość swojej wierzytelności, a pozwany był zobowiązany do jej zapłaty;

6) naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i nieprzyznaniu wiarygodności zeznaniom świadka A. B. (1), podczas gdy zeznania te korespondują z przedłożoną do akt sprawy korespondencją elektroniczną (tj. wiadomościami e-mail z 13 października 2011 r., 22 listopada 2011 r., 31 lipca 2012 r.), są spójne, logiczne i znajdują odzwierciedlenie w okolicznościach sprawy - co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, bowiem prowadziło do uznania, że powód wykazał istnienie i wysokość swojej wierzytelności, a Pozwany był zobowiązany do jej zapłaty;

7) naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i faktycznym pominięciu zeznań świadka A. B. (2) w związku z uznaniem, że zeznania te nie wnoszą nic nowego do sprawy, podczas gdy zeznania te korespondują z przedłożoną do akt sprawy korespondencją elektroniczną (tj. wiadomościami e-mail z 13 października 2011 r., 22 listopada 2011 r., 31 lipca 2012 r.), są spójne, logiczne i znajdują odzwierciedlenie w okolicznościach sprawy - co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, bowiem prowadziło do uznania, że powód wykazał istnienie i wysokość swojej wierzytelności, a pozwany był zobowiązany do jej zapłaty.

Apelujący wnosił o zmianę wyroku w zaskarżonej części przez oddalenie powództwa głównego oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Względnie, w przypadku uznania przez Sąd II instancji, że brak jest podstaw do zmiany wyroku, wnosił o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji i pozostawienie Sądowi I instancji rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że nie jest zasadny – co prawda zgłoszony jako ewentualny - wniosek o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Z przepisu art. 386 § 2 i 4 k.p.c., wynika, że uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji może nastąpić tylko w razie stwierdzenia nieważności postępowania, w razie nierozpoznania przez ten sąd istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w przedmiotowej sprawie nie zachodzi żadna ze wskazanych wyżej podstaw uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu. Postępowanie przed Sądem I instancji nie jest dotknięte nieważnością. Sąd ten rozpoznał istotę sprawy, a wydanie wyroku przez Sąd Apelacyjny nie wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, ani też nawet uzupełniania, czy powtarzania postępowania dowodowego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy poczynił w niniejszej sprawie rzeczowe i wyczerpujące ustalenia faktyczne, które następnie poddał wnikliwej, krytycznej i logicznej uzasadnionej ocenie i subsumpcji prawnej. Dokonane przez ten Sąd ustalenia faktyczne zawarte w uzasadnieniu i rozważania w zakresie oceny materiału dowodowego oraz podstawy prawnej rozstrzygnięcia, Sąd Apelacyjny w całości podziela i przyjmuje za własne, czyniąc je równocześnie integralną częścią poniższych wywodów.

Przechodząc do dalszych rozważań wskazać należy, iż w zasadzie zarzuty apelacji sprowadzają się do zakwestionowania dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia. Podnosząc zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. pozwany dążył do wykazania, iż uregulował on w całości zobowiązania wobec strony powodowej, zaś ewentualna pozostała część obciążać miała osobę trzecią – R. N.. W ocenie Sądu Apelacyjnego w tym zakresie twierdzenia strony pozwanej mają jednak charakter polemiczny. Wyjaśnić należy, iż przepis art. 233 § 1 k.p.c. przyznaje sądowi swobodę w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a zarzut naruszenia tego uprawnienia tylko wtedy może być uznany za usprawiedliwiony, jeżeli sąd zaprezentuje rozumowanie sprzeczne z regułami logiki bądź z doświadczeniem życiowym. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (zob. post. SN z 23.1.2001 r., IV CKN 970/00, Legalis).

Sąd Apelacyjny nie znalazł żadnego uzasadnienia zarzutu naruszenia art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. powód bowiem przedstawił szereg dowodów, którymi w pełni wykazał dochodzone przez siebie roszczenie, wobec czego sprostał ciężarowi dowodu. Nie można zgodzić się z twierdzeniem apelacji, iż „jedynym dowodem mającym świadczyć, że powód przekazał pozwanemu kwotę 78.770,84 USD były zeznania R. N. (...)”. Istnienie zobowiązania oraz jego wysokość została przez stronę powodową wykazana przede wszystkim dokumentem, a jedynie potwierdzenie okoliczności tam wskazanych stanowił dowód z zeznań świadków. Powód przedłożył bowiem potwierdzenie przelewu

z dnia 23 grudnia 2009 r. kwoty 78.770,84 USD, gdzie w tytule przelewu R. N. wpisał w j. angielskim (this pmnt is on behalġ T. D. for purchase of interests in kajka company). W tym zakresie w całości zgodzić się należy, z Sądem Okręgowy, iż jedynie na skutek omyłki pisarskiej w tytule przelewy użyte zostało słowo "dehalġ", zaś oczywistym jest, iż intencją dokonującego przelewu miało być użycie słowa „behalf”. Interpretacja treści tego dokumentu nakazuje przyjąć, iż przedmiotowa wpłata została dokonana w imieniu T. D. na zakup udziałów w spółce (...). Kwestionując powyższe pozwany ograniczył się jedynie do stwierdzenia, iż okoliczność ta jest „wątpliwa”, przy czym w żaden sposób nie wskazał innych możliwych powodów takiego oznaczenia tytułu przelewu. Powyższe zaś nie jest wystarczające dla zakwestionowania ustaleń Sądu Okręgowego.

Z ustaleń Sądu Okręgowego wynika, iż T. D. wpłacił M. B. łącznie 139.826,48 USD oraz 58.700 zł na zakup udziałów w przedsięwzięciu – planowanej spółce (...). Z kolei z zeznań świadka R. N. wynika, iż dokonana przez niego wpłata na konto pozwanego stanowiła po jego stronie zwrot długu, jaki posiadał wobec T. D. z tytułu łączącej ich umowy pożyczki. W ocenie Sądu Apelacyjnego zaaprobować należy powyższe ustalenia, bowiem znajdują one potwierdzenie w złożonych do akt sprawy dokumentach – potwierdzeniach przelewów oraz umowie pożyczki, korespondują one także z zeznaniami świadków. Z kolei twierdzenia pozwanego oraz materiał dowodowy przez niego przedstawiony nie jest wystarczający do zakwestionowania powyższego.

Nieuzasadniony jest także zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę zeznań świadków. Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy ocenił zeznania świadków – A. B. (1), A. B. (2) oraz zeznania powoda. Istotnie zeznania świadka A. B. (1) ocenić należało jako niewiarygodne, bowiem były niespójne oraz pozostawały w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Świadek z jednej stron wskazuje szczegółowo zasady wzajemnych rozliczeń między stronami postępowania, z drugiej zaś zasłania się niepamięcią co do innych podstawowych informacji; nie wie jaką kwotę przekazał pozwanemu, oświadcza, że nie interesował się, czy syn wpłacał pieniądze powodowi w imieniu R. N.. Dodać także trzeba, iż świadek uzyskiwał informacje bezpośrednio od pozwanego i jako jego ojciec, miał szczególny interes w określonym rozstrzygnięciu sprawy.

Prawidłowo także Sąd Okręgowy ocenił, iż zeznania A. B. (2) pozostają bez znaczenia dla rozstrzygnięcia, bowiem świadek nie miała wiedzy na temat okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia. Z jej zeznań wynika, iż nie interesowała się interesami męża oraz nie rozmawiała z nim na tematy biznesowe. Podobnie jak w przypadku świadka A. B. (1), świadek A. B. (2), jako bliska rodzina pozwanego, miała szczególny interes w określonym rozstrzygnięciu sprawy, zatem jej zeznania także ocenić należało ze szczególną ostrożnością.

Nieuzasadniony jest także zarzut naruszenia art. 217 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy prawidłowo oddalił wnioski dowodowe składane przez stronę pozwaną na rozprawie w dniu 18 maja 2016 r. Z całą pewnością przedmiotowe wnioski należało uznać za spóźnione. Wskazać trzeba, iż w okolicznościach niniejszej sprawy nie zaszły żadne okoliczności, wyrażone w art. 217 § 2 k.p.c. uzasadniające przyjęcie spóźnionego dowodu. Pozwany nie wyjaśnił, z jakich względów nie zdołał przedłożyć korespondencji e-mail wcześniej. W szczególności mieć trzeba na uwadze, że okoliczności, którym zaprzeczać miała treść przedmiotowego dowodu wskazane zostały już w pozwie. Nadto – dopuszczenie tych dowodów nie wniosłoby nic nowego w sprawie i z całą pewnością nie skutkowałyby odmienną oceną dokumentów i dowodów osobowych zgromadzonych w sprawie.

Mając powyższe na względzie należało zatem, tak jak Sąd Okręgowy przyjąć, iż powód w toku postępowania wykazał przesłanki zaistnienia po stronie pozwanej bezpodstawne wzbogacenie kosztem zubożenia powoda. Wykazał również związek pomiędzy wzbogaceniem pozwanego kosztem majątku powoda. Pozwany natomiast nie udowodnił, aby otrzymane świadczenie nie było bezpodstawne.

Mając na uwadze powyższe, uznając rozstrzygnięcie Sądu I instancji za jak najbardziej prawidłowe, Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 385 k.p.c., jak w sentencji, rozstrzygnięcie o kosztach opierając o treść art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 kpc.